Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (astotā palāta)

2019. gada 3. oktobrī*

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Regula (EK, Euratom) Nr. 2988/95 – Eiropas Savienības finanšu interešu aizsardzība – 3. panta 1. punkts – Noilguma termiņš – Regulas (EEK) Nr. 3887/92 un (EK) Nr. 2419/2001 – Integrētā administrācijas un kontroles sistēma konkrētām Kopienas atbalsta shēmām – Nepamatotu maksājumu atgūšana – Saudzīgāka noilguma noteikuma piemērošana

Lietā C-378/18

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Bundesverwaltungsgericht* (Federālā Administratīvā tiesa, Vācija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2018. gada 9. maijā un kas Tiesā reģistrēts 2018. gada 8. jūnijā, tiesvedībā

Landwirtschaftskammer Niedersachsen

pret

Reinhard Westphal,

TIESA (astotā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs F. Biltšens [*F. Biltgen*] (referents), tiesneši J. Malenovskis [*J. Malenovský*] un K. G. Fernlunds [*C. G. Fernlund*],

ģenerāladvokāts: M. Kamposs Sančess-Bordona [*M. Campos Sánchez-Bordona*],

sekretārs: A. Kalots Eskobars [*A. Calot Escobar*],

ņemot vērā rakstveida procesu,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

– *Landwirtschaftskammer Niedersachsen* vārdā – *P. Averbeck*, pārstāve,

– Eiropas Komisijas vārdā – *B. Hofstötter* un *D. Triantafyllou*, pārstāvji,

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus 2019. gada 15. maija tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

* Tiesvedības valoda – vācu.

Spriedums

1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt, pirmkārt, Komisijas Regulas (EK) Nr. 2419/2001 (2001. gada 11. decembris), ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus integrētās administrācijas un kontroles sistēmas piemērošanai konkrētām Kopienas atbalsta shēmām, kas izveidotas ar Padomes Regulu (EEK) Nr. 3508/92 (OV 2001, L 327, 11. lpp.), redakcijā ar grozījumiem, kas izdarīti ar Komisijas Regulu (EK) Nr. 118/2004 (2004. gada 23. janvāris) (OV 2004, L 17, 7. lpp.), (turpmāk tekstā – "Regula Nr. 2419/2001") 49. panta 5. un 6. punktu, kā arī 52.a pantu un, otrkārt, Padomes Regulas (EK, Euratom) Nr. 2988/95 (1995. gada 18. decembris) par Eiropas Kopienu finanšu interešu aizsardzību (OV 1995, L 312, 1. lpp.) 2. panta 2. punktu, kā arī 3. panta 1. punktu.

2 Šis lūgums ir iesniegts tiesvedībā starp *Reinhard Westphal* un *Landwirtschaftskammer Niedersachsen* (Lejassaksijas Lauksaimniecības kamera, Vācija; turpmāk tekstā – "Lauksaimniecības kamera") saistībā ar prasību par atbalsta sistēmas dažu laukaugu audzētājiem ietvaros saņemtu platībatkarīgo maksājumu atgūšanu.

Atbilstošās tiesību normas

Regulas (EEK) Nr. 3887/92 un Nr. 2419/2001

3 Komisijas Regulas (EEK) Nr. 3887/92 (1992. gada 23. decembris), kurā noteikti sīki izstrādāti noteikumi integrētās administrācijas un kontroles sistēmas piemērošanai konkrētām Kopienas atbalsta shēmām (OV 1992, L 391, 36. lpp.), 9. panta 2. punktā bija paredzēti dažādi piešķirto atbalsta summu samazinājumi, ja tika konstatēts, ka deklarētā platība pārsniedz faktiski apstiprināto platību. Ja konstatētā starpība pārsniedza 20 % no apstiprinātās platības, saistībā ar šo platību netika piešķirts nekāds atbalsts.

4 Šīs regulas 14. pantā bija paredzēti noteikumi, kas bija piemērojami nepamatotu maksājumu gadījumā, bet tajā nebija ietverti nekādi attiecīgo summu atmaksai piemērojami noilguma noteikumi.

5 Regula Nr. 3887/92 no 2001. gada 12. decembra tika atcelta un aizstāta ar Regulu Nr. 2419/2001.

6 Regulas Nr. 3887/92 9. panta 2. punktā paredzētie pasākumi būtībā tika pārņemti Regulas Nr. 2419/2001 32. panta 1. punktā.

7 Ar Regulas Nr. 2419/2001 49. pantu tika ieviesti noilguma noteikumi par konkrēto summu atmaksu nepamatotu maksājumu gadījumā šādā formulējumā:

"1. Ja ir veikts nepamatots maksājums, tad lauksaimnieks atlīdzina konkrēto summu, kam pieskaitīti procenti saskaņā ar 3. punktu.

[..]

5. Atmaksas pienākumu, kas minēts 1. punktā, nepiemēro, ja laikposms, kas pagājis no atbalsta samaksas dienas līdz dienai, kad kompetentā iestāde pirmo reizi paziņo saņēmējam, ka maksājums bijis nepamatots, ir vairāk nekā 10 gadi.

Tomēr pirmajā daļā minēto laikposmu ierobežo līdz četriem gadiem, ja saņēmējs ir darbojies labticīgi.

6. Uz summām, kas jāatgūst samazināšanas un izslēgšanas piemērošanas rezultātā, ievērojot 13. pantu un IV sadaļu, attiecina četru gadu noilguma tiesību laikposmu.

[..]”

8 Šīs regulas 52.a pantā bija noteikts:

“Atkāpjoties no 54. panta 2. punkta un neskarot labvēlīgākus noteikumus par noilguma termiņiem, kas paredzēti dalībvalstīs, 49. panta 5. punktu piemēro arī atbalsta pieteikumiem, kuri attiecas uz tirdzniecības gadiem un piemaksu periodiem, kas sākās pirms 2002. gada 1. janvāra, ja vien kompetentā iestāde līdz 2004. gada 1. februārim nav jau informējusi atbalsta saņēmēju par minētā maksājuma nepamatotību.”

9 Minētās regulas 54. panta “Stāšanās spēkā” 2. punktā bija paredzēts:

“[Regulu Nr. 2419/2001] piemēro atbalsta pieteikumiem, kas attiecas uz tirdzniecības gadiem, vai piemaksu laikposmiem, kas sākas no 2002. gada 1. janvāra.

[..]”

Regula Nr. 2988/95

10 Saskaņā ar Regulas Nr. 2988/95 trešo apsvērumu “[..] visās jomās jāapkaro darbības, kas kaitē [Eiropas Savienības] finansiālajām interesēm”.

11 Regulas Nr. 2988/95 1. panta 1. punkts ir formulēts šādi:

“[Savienības] finansiālo interešu aizsardzībai ar šo tiek pieņemti vispārīgi noteikumi par vienveida pārbaudēm un administratīviem pasākumiem un sodiem, kas saistīti ar [Savienības] tiesību pārkāpumiem.”

12 Regulas Nr. 2988/95 2. panta 2. punktā ir paredzēts:

“Nav piemērojami administratīvi sodi, kas Kopienu tiesību aktos nav bijuši paredzēti pirms notikušā pārkāpuma. Ja [Savienības] noteikumi, kas paredz administratīvus sodus, vēlāk ir grozīti, ar atpakaļejošu spēku piemēro saudzīgākos noteikumus.”

13 Regulas Nr. 2988/95 3. panta 1. punktā ir noteikts:

“Lietas noilguma termiņš ir četri gadi no 1. panta 1. punktā minētā pārkāpuma izdarīšanas brīža. Nozaru noteikumos tomēr var paredzēt īsāku laiku, kas nevar būt mazāks par trim gadiem.

Ja pārkāpums ir nepārtraukts vai vairākkārtējs, noilguma termiņš sākas dienā, kad pārkāpums beidzies. Vairākgadu programmās noilguma termiņš visos gadījumos ir līdz programmas pilnīgai pabeigšanai.

[..]”

Pamatlieta un prejudiciālie jautājumi

14 Lauksaimnieks *R. Westphal* 2000. un 2001. gada sākumā attiecībā uz abiem atbilstošajiem tirdzniecības gadiem iesniedza platībatkarīgā atbalsta pieteikumus atbalsta sistēmas dažu laukaugu audzētājiem ietvaros.

15 Lauksaimniecības kamera šo atbalstu piešķīra, un minētajos gados tika veikti atbilstošie maksājumi.

16 Veicot pārbaudi uz vietas 2006. gada janvārī, tika konstatēti pārkāpumi datos attiecībā uz atmatas platībām. Uzklausījusi *R. Westphal*, Lauksaimniecības kamera 2007. gada 23. jūlijā pieņēma lēmumu, ar kuru piešķiršanas lēmumi attiecībā uz abiem attiecīgajiem gadiem tika daļēji atcelti un tika uzdots pārmaksāto summu atmaksāt. Šīs atmaksas summa tika aprēķināta atbilstoši sankcijai, kas bija piemērojama atmatas platību pārmērīgas deklarēšanas gadījumā, proti, uzskatot, ka atbalsts par atmatas platībām vispār nebija jāpiešķir.

17 *R. Westphal* šo lēmumu pārsūdzēja. Apelācijas instances tiesa Lauksaimniecības kameras 2007. gada 23. jūlija lēmumu atcēla, ciktāl tas attiecās uz summu, kas bija jāatmaksā saskaņā ar sankciju. Atzīstot, ka šī sankcija bija pamatota atbilstoši Regulas Nr. 3887/92 9. panta 2. punkta otrajai daļai, šī tiesa uzskatīja, ka saskaņā ar saudzīgāka represīva likuma piemērošanas ar atpakaļejošu spēku principu, kas ir paredzēts Regulas Nr. 2988/95 2. panta 2. punkta otrajā teikumā, bija piemērojami Regulas Nr. 2419/2001 49. panta 5. un 6. punktā paredzētie noilguma noteikumi.

18 Tā no minētā secināja, ka piemērotā sankcija bija noilgusi, jo no attiecīgā atbalsta samaksas dienas līdz dienai, kad pieteicējs tika informēts, ka atbalsts ir piešķirts nepamatoti, bija pagājuši vairāk nekā četri gadi. Tādējādi Regulas Nr. 2419/2001 49. pantā paredzēto noilguma noteikumu piemērošana ļāva sasniegt saudzīgāku rezultātu par to, kas izrietēja no parastā gadījumā piemērojamā noteikuma, proti, Regulas Nr. 2988/95 3. panta 1. punkta otrās daļas pirmā teikuma. Atbilstoši šai pēdējai minētajai tiesību normai noilguma termiņu esot bijis jāsāk skaitīt tikai no dienas, kad 2004. gadā pārkāpums bija beidzies, tādējādi datumā, kad pieteicējs uzzināja par savu pieteikumu prettiesisko raksturu, sankcija neesot bijusi noilgusi.

19 Lauksaimniecības kamera par apelācijas instances tiesas spriedumu iesniedza revīzijas sūdzību.

20 Iesniedzējtiesa, *Bundesverwaltungsgericht* (Federālā Administratīvā tiesa, Vācija), norāda, ka apelācijas instances tiesa Regulas Nr. 2419/2001 49. panta 6. punktu ir interpretējusi tādējādi, ka tas papildina šī panta 5. punktu un ka šajā pēdējā minētajā punktā paredzētā piemērošanas kārtība, it īpaši saistībā ar noilguma termiņa sākumpunktu, ir piemērojama arī attiecībā uz 6. punktu.

21 Tomēr, tā kā Nr. 2988/95 normām ir starpnozaru piemērojamība un, ņemot vērā, ka Regulas Nr. 2419/2001 49. panta 6. punktā nav ietverti nekādi precizējumi attiecībā uz noilguma termiņa sākumpunktu, iesniedzējtiesa vēlas uzzināt, vai šajā ziņā ir jāpiemēro Regulas Nr. 2988/95 3. panta 1. punkts.

22 Gadījumā, ja šis 3. panta 1. punkts nebūtu jāpiemēro, iesniedzējtiesai rodas jautājums, vai piemērojamie noilguma noteikumi ir noteikumi, kas paredz administratīvus sodus, Regulas Nr. 2988/95 2. panta 2. punkta otrā teikuma izpratnē un vai uz tiem var attiekties saudzīgāka represīva likuma piemērošanas ar atpakaļejošu spēku princips. Kā norāda iesniedzējtiesa, no vienas puses, saudzīgāka krimināllikuma piemērošanas ar atpakaļejošu spēku princips attiecas tikai uz tiesību grozījumiem pēc būtības, izslēdzot noilguma noteikumus. No otras puses, tā kā šis princips balstoties uz taisnīguma apsvērumiem, esot jāatzīst, ka, nosakot saudzīgāku noilguma noteikumu, likumdevējs noteikti ir veicis pārvērtēšanu un tātad diferenciācija laikā attiecībā uz šī noteikuma piemērojamību neesot jāveic.

23 Noliedzošas atbildes gadījumā iesniedzējtiesa vēlas uzzināt, vai Regulas Nr. 2419/2001 52.a pants, kurā ir paredzēta šīs regulas 49. panta 5. punktā ietvertā noilguma noteikuma piemērošana ar atpakaļejošu spēku, var pēc analoģijas tikt piemērots attiecībā uz tās 49. panta 6. punktu. Kā norāda iesniedzējtiesa, no Regulas Nr. 2419/2001 52.a panta formulējuma izriet, ka, lai piemērotu Regulas Nr. 2419/2001 49. panta 6. punktu, nav nepieciešams īpašs noteikums un ka sistēmas saskaņotība ir garantēta ar Regulas Nr. 2988/95 2. panta 2. punkta otro teikumu. Tomēr, ja tā neesot, tiesisko nepilnību, kas no tā izrietot, esot jābūt iespējai novērst, argumentējot pēc analoģijas.

24 Šajos apstākļos *Bundesverwaltungsgericht* (Federālā Administratīvā tiesa) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

"1) Vai noilguma termiņu Regulas Nr. 2419/2001 49. panta 6. punkta izpratnē sāk skaitīt no atbalsta samaksas brīža, vai arī sākums ir jānosaka saskaņā ar Regulas Nr. 2988/95 3. panta 1. punktu, šajā gadījumā – šīs regulas 3. panta 1. punkta otrās daļas pirmo teikumu?

2) Vai Regulas Nr. 2419/2001 49. panta 6. punktā un Regulas Nr. 2988/95 3. panta 1. punktā ietvertie noilguma noteikumi ir noteikumi, kas paredz administratīvus sodus, Regulas Nr. 2988/95 2. panta 2. punkta otrā teikuma izpratnē?

3) Vai Regulas Nr. 2419/2001 52.a pants, kurā ir paredzēta minētās regulas 49. panta 5. punktā ietverto noilguma noteikumu piemērošana ar atpakaļejošu spēku, var pēc analoģijas tikt piemērots arī attiecībā uz 49. panta 6. punktu?

Ja Regulas Nr. 2988/95 3. panta 1. punkta otrās daļas pirmais teikums ir piemērojams (pirmais jautājums), uz nākamajiem jautājumiem nav jāatbild; ja tas nav piemērojams, apstiprinošas atbildes uz otro jautājumu gadījumā uz trešo jautājumu nav jāatbild."

Par pirmo jautājumu

25 Pirmajā jautājumā iesniedzējtiesa būtībā vaicā, vai Regulas Nr. 2419/2001 49. panta 6. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tajā paredzētā noilguma termiņa sākumpunkts ir identisks tam, kas ir noteikts šīs regulas 49. panta 5. punktā, proti, ka tas atbilst atbalsta samaksas dienai, vai arī tas atbilstoši Regulas Nr. 2988/95 3. panta 1. punktam ir jānosaka no dienas, kad ir beidzies pārkāpums.

26 Iesākumā ir jāatgādina, ka ar Regulu Nr. 2988/95 atbilstoši tās 1. pantam ir ieviesti "vispārīgi noteikumi par vienveida pārbaudēm un administratīviem pasākumiem un sodiem, kas saistīti ar [Savienības] tiesību pārkāpumiem" un, kā izriet no minētās regulas trešā apsvēruma, tas ir darīts, lai "visās jomās [apkarotu] darbības, kas kaitē [Savienības] finansiālajām interesēm" (spriedumi, 2015. gada 11. jūnijs, *Pfeifer & Langen*, C-52/14, EU:C:2015:381, 20. punkts un tajā minētā judikatūra, kā arī 2017. gada 2. marts, *Glencore Céréales France*, C-584/15, EU:C:2017:160, 23. punkts).

27 Savienības likumdevēja nodoms, pieņemot šo regulu, ir bijis noteikt virkni vispārēju principu, pieprasot, lai visas nozaru regulas atbilstu šiem principiem (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2008. gada 11. marts, *Jager*, C-420/06, EU:C:2008:152, 61. punkts, kā arī 2010. gada 28. oktobris, *SGS Belgium* u.c., C-367/09, EU:C:2010:648, 37. punkts).

28 Piedevām, pieņemot Regulas Nr. 2988/95 3. panta 1. punkta pirmo daļu, Savienības likumdevējs ir nolēmis ieviest vispārēju noilguma noteikumu, kurš ir piemērojams šajā jomā un ar kuru tas ir paredzējis, pirmkārt, noteikt minimālu termiņu, kas tiek piemērots visās dalībvalstīs, un, otrkārt, liegt iespēju izskatīt pārkāpumu, ar kuru ir nodarīts kaitējums Savienības finansiālajām interesēm, ja pēc šī pārkāpuma izdarīšanas ir pagājis četrus gadus ilgs laikposms (spriedumi, 2009. gada 29. janvāris, *Josef Vosding Schlacht-, Kühl- und Zerlegebetrieb* u.c., no C-278/07 līdz C-280/07, EU:C:2009:38, 27. punkts, kā arī 2010. gada 22. decembris, *Corman*, C-131/10, EU:C:2010:825, 39. punkts).

29 No tā izriet, ka kopš Regulas Nr. 2988/95 spēkā stāšanās brīža dalībvalstu kompetentās iestādes četru gadu laikā principā var izskatīt jebkuru pārkāpumu, ar ko ir nodarīts kaitējums Savienības finansiālajām interesēm, izņemot nozarēs, attiecībā uz kurām Savienības likumdevējs ir paredzējis īsāku termiņu (spriedumi, 2009. gada 29. janvāris, *Josef Vosding Schlacht-, Kühl- und Zerlegebetrieb* u.c., no C-278/07 līdz C-280/07, EU:C:2009:38, 28. punkts, kā arī 2010. gada 22. decembris, *Corman*, C-131/10, EU:C:2010:825, 40. punkts).

30 Regulas Nr. 2988/95 3. panta 1. punkta pirmajā daļā pārkāpumu izskatīšanas jomā ir noteikts noilguma termiņš, kuru sāk skaitīt no tāda pārkāpuma izdarīšanas brīža, kurš šīs regulas 1. panta 2. punktā ir definēts kā "[Savienības] tiesību normas pārkāpum[s], ko rada kāda saimnieciskās darbības subjekta rīcība vai nolaidība, kas kaitē vai varētu kaitēt [Savienības] budžetam [..]" (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2009. gada 29. janvāris, *Josef Vosding Schlacht-, Kühl- und Zerlegebetrieb* u.c., no C-278/07 līdz C-280/07, EU:C:2009:38, 21. un 22. punkts, kā arī 2010. gada 22. decembris, *Corman*, C-131/10, EU:C:2010:825, 38. punkts).

31 Šis termiņš tādējādi ir piemērojams gan pārkāpumiem, attiecībā uz kuriem tiek veikts administratīvs pasākums nepamatoti iegūtā labuma atgūšanai atbilstoši minētās regulas 4. pantam, gan pārkāpumiem, par ko tiek piemērots administratīvs sods tās 5. panta izpratnē. (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2015. gada 11. jūnijs, *Pfeifer & Langen*, C-52/14, EU:C:2015:381, 23. punkts un tajā minētā judikatūra, kā arī 2017. gada 2. marts, *Glencore Céréales France*, C-584/15, EU:C:2017:160, 26. punkts).

32 Saskaņā ar Regulas Nr. 2988/95 3. panta 1. punkta pirmo daļu lietas noilguma termiņš ir četri gadi no pārkāpuma izdarīšanas brīža. Atbilstoši šīs regulas 3. panta 1. punkta otrajai daļai nepārtrauktu vai vairākkārtēju pārkāpumu gadījumā šo četrus gadus ilgo termiņu sāk skaitīt no dienas, kad pārkāpums ir beidzies.

33 Tā kā, lai būtu izdarīts pārkāpums, ir jābūt izpildītiem diviem nosacījumiem, proti, ka ir veikta darbība vai bezdarbība, kas veido Savienības tiesību pārkāpumu, kā arī ir nodarīts kaitējums Savienības budžetam, noilguma termiņu līdz ar to sāk skaitīt no brīža, kad gan ir notikusi šī darbība vai bezdarbība, kuras veido Savienības tiesību pārkāpumu, gan ir radies kaitējums Savienības budžetam, un noilguma termiņa sākumpunkts saskaņā ar Tiesas judikatūru vienmēr ir datums, kad ir noticis pēdējais no šiem notikumiem (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2015. gada 6. oktobris, *Firma Ernst Kollmer Fleischimport und -export*, C-59/14, EU:C:2015:660, 24. un 26. punkts, un 2017. gada 2. marts, *Glencore Céréales France*, C-584/15, EU:C:2017:160, 47. punkts).

34 No Regulas Nr. 2988/95 3. panta 1. punkta pirmās daļas pirmajā teikumā ietvertā noteikuma, kurā ir paredzēts četrus gadus ilgs noilguma termiņš un kurš ir tieši piemērojams dalībvalstīs, atkāpe ar nozares noteikumiem šīs regulas 3. panta 1. punkta pirmās daļas otrā teikuma izpratnē var tikt izdarīta tikai tad, ja šajos nozares noteikumos ir paredzēts īsāks termiņš, bet ne īsāks par trīs gadiem (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2009. gada 29. janvāris, *Josef Vosding Schlacht-, Kühl- und Zerlegebetrieb* u.c., no C-278/07 līdz C-280/07, EU:C:2009:38, 44. punkts, kā arī 2010. gada 22. decembris, *Corman*, C-131/10, EU:C:2010:825, 42. punkts).

35 Uz uzdoto jautājumu ir jāatbild, ņemot vērā šos apsvērumus un Tiesas pastāvīgo judikatūru, saskaņā ar kuru, lai noskaidrotu Savienības tiesību normu tvērumu, vienlaikus ir jāņem vērā to formulējums, konteksts un mērķi (spriedums, 2015. gada 6. oktobris, *Firma Ernst Kollmer Fleischimport und -export*, C-59/14, EU:C:2015:660, 22. punkts).

36 Šajā gadījumā, lai gan sākotnēji pamatlietā piemērojamajos Savienības nozares noteikumos, proti, Regulā Nr. 3887/92, nebija paredzētas konkrētas tiesību normas noilguma jomā, šīs regulas atcelšana ar Regulu Nr. 2419/2001 izraisīja nozares noteikumu par noilgumu ieviešanu.

37 Tādējādi, ir tiesa, ka no Regulas Nr. 2419/2001 49. panta 5. punkta formulējuma izriet, ka attiecībā uz labticīgu saņēmēju atmaksas pienākums nepamatota maksājuma gadījumā noilgst, kad no atbalsta samaksas dienas līdz dienai, kad kompetentā iestāde pirmo reizi paziņo saņēmējam, ka maksājums ir bijis nepamatots, ir pagājis četrus gadus ilgs termiņš.

38 Neatkarīgi no jautājuma par to, vai šī tiesību norma ir atkāpi ietverošs nozares noteikums Regulas Nr. 2988/95 3. panta 1. punkta pirmās daļas otrā teikuma izpratnē, ir jākonstatē, ka ar to ir ieviests vienkāršojums salīdzinājumā ar tādu noilguma termiņa sākumpunkta noteikšanu, kas bija paredzēta

šajā 3. panta 1. punktā, jo, pirmkārt, šis termiņš vairs netiek aprēķināts no pārkāpuma izdarīšanas brīža, bet gan no samaksas dienas un, otrkārt, pārkāpumi vairs nav jānošķir atkarībā no to vienreizējā vai nepārtrauktā rakstura.

39 Turpretim Regulas Nr. 2419/2001 49. panta 6. punktā nav ietverta neviena norāde, kas ļautu izdarīt secinājumu par šāda vienkāršojuma esamību attiecībā uz tāda noilguma termiņa sākumpunktu, kas ir piemērojams summām, kuras ir jāatgūst, piemērojot samazināšanu un izslēgšanu, kas ir paredzētas šīs regulas 13. pantā un saskaņā ar IV sadaļu.

40 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka Regulas Nr. 2419/2001 49. panta 5. punkts ir piemērojams jebkādu nepamatotu maksājumu atmaksai, bet šī panta 6. punkta piemērošanas joma skaidri ir ierobežota, to attiecinot uz atmaksām, kas veido administratīvus sodus, tādus kā pilnīga vai daļēja piešķirtā labuma atņemšana, kā arī tiesību uz labumu izslēgšana vai liegšana to izmantot vēlākā laikposmā.

41 Šajos apstākļos un ņemot vērā Regulas Nr. 2419/2001 49. panta 5. un 6. punkta izkārtojumu, ir jāuzskata, ka šī panta 6. punkts ir jāuzskata par izņēmumu no minētā panta 5. punktā ietvertā jaunā aprēķina noteikuma.

42 Līdz ar to Regulas Nr. 2419/2001 49. panta 6. punktā paredzētā četrus gadus ilgā noilguma termiņa sākumpunkts ir jānosaka atbilstoši pamatnoteikumam, proti, Regulas Nr. 2988/95 3. panta 1. punktā ietvertajam noteikumam.

43 Šis secinājums atbilst ne vien Regulas Nr. 2988/95 mērķim, kas, kā ir atgādināts šī sprieduma 26. punktā, ir Savienības finansiālo interešu aizsardzība, bet arī Regulas Nr. 2419/2001 mērķim.

44 Proti, Regulas Nr. 2419/2001 mērķis ir cīņa pret pārkāpumiem un krāpšanu dažādo integrētajā sistēmā ietilpstošo atbalsta shēmu īstenošanā un to darīt, lai efektīvi aizsargātu Savienības finansiālās intereses. Lai sasniegtu šo mērķi, šajā regulā ir paredzētas samazināšanas un izslēgšanas atkarībā no atbalsta pieteikumā pieļautā pārkāpuma smaguma un tās var tikt piemērotas līdz pat pilnīgai izslēgšanai no vienas vai vairākām atbalsta shēmām uz noteiktu laiku (spriedums, 2014. gada 2. oktobris, *Van Den Broeck*, C-525/13, EU:C:2014:2254, 31. punkts un tajā minētā judikatūra).

45 Tā tas ir tostarp šajā gadījumā. Lai sasniegtu minēto mērķi, Regulas Nr. 3887/92 9. panta 2. punktā, uz kura pamata *R. Westphal* tika noteiktas apstrīdētās atmaksas un kura saturs būtībā ir pārņemts Regulas Nr. 2419/2001 32. panta 1. punktā, gadījumā, ja platībatkarīgā atbalsta pieteikumā deklarētā platība pārsniedz pārbaudē apstiprināto, ir paredzētas sankcijas Savienības atbalsta samazināšanas un izslēgšanas no tā formā, šīm sankcijām variējot atkarībā no pieļautā pārkāpuma smaguma (spriedums, 2007. gada 4. oktobris, *Kruck*, C-192/06, EU:C:2007:579, 35. punkts).

46 Tādējādi Regulas Nr. 2419/2001 49. panta 6. punkta interpretācija, kura izraisītu to, ka tāda atbalsta atmaksas gadījumā, kas ir jāveic tādu darbību dēļ, kuru prettiesiskums izraisa sankciju noteikšanu, tiktu piemērota tāda pati noilguma termiņa aprēķina kārtība kā tā, kas ir piemērojama darbībām, kuras rada tikai atdošanas pienākumu, nešķiet atbilstoša sankciju sistēmas mērķim, kas pretendē būt pietiekami preventīvs un efektīvs, lai cīnītos pret pārkāpumiem un krāpšanu, kuri tiek pieļauti platībatkarīgā atbalsta jomā (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2014. gada 2. oktobris, *Van Den Broeck*, C-525/13, EU:C:2014:2254, 32. punkts un tajā minētā judikatūra).

47 Ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, uz pirmo jautājumu ir jāatbild, ka Regulas Nr. 2419/2001 49. panta 6. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tajā paredzētā noilguma termiņa sākumpunkts tiek noteikts atbilstoši Regulas Nr. 2988/95 3. panta 1. punktam un attiecībā uz nepārtrauktiem vai vairākkārtējiem pārkāpumiem atbilst dienai, kad ir beidzies pārkāpums.

Otrais un trešais jautājums

48 Ņemot vērā atbildi, kas tika sniegta uz pirmo jautājumu, uz otro un trešo jautājumu nav jāatbild.

Par tiesāšanās izdevumiem

49 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (astotā palāta) nospriež:

Komisijas Regulas (EK) Nr. 2419/2001 (2001. gada 11. decembris), ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus integrētās administrācijas un kontroles sistēmas piemērošanai konkrētām Kopienas atbalsta shēmām, kas izveidotas ar Padomes Regulu (EEK) Nr. 3508/92, redakcijā ar grozījumiem, kas izdarīti ar Komisijas Regulu (EK) Nr. 118/2004 (2004. gada 23. janvāris), 49. panta 6. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tajā paredzētā noilguma termiņa sākumpunkts tiek noteikts atbilstoši Padomes Regulas (EK, Euratom) Nr. 2988/95 (1995. gada 18. decembris) par Eiropas Kopienu finanšu interešu aizsardzību 3. panta 1. punktam un attiecībā uz nepārtrauktiem vai vairākkārtējiem pārkāpumiem atbilst dienai, kad ir beidzies pārkāpums.

[Paraksti]